

CAMPIÓ

Amb la persiana abaixada i el sol dibuixant ratlles a la paret del menjador les migdiades d'estiu són fantàstiques. El sofà és meu. Tot és perfecte, sobretot si a la tele hi fan qualsevol cosa que sigui d'esports. Avui toca waterpolo i els ulls se'm van tancant a poc a poc...

“...Estic assentat a la vora de la piscina i estic molt content, m’han comprat un flotador nou! encara no s’ha descolorit i brilla! I saps què? Té un cap d’ànec que sembla que rigui. La mama m’ha dit que és un cigne, és igual, és el millor flotador de tota la piscina. El poso a l’aigua, m’agrada passar-hi els dits, fa nyec-nyec. Fa estona que hi sóc, tinc els peus arrugats, els veig blancs i grossos dins l’aigua. Ara en fico un dins del cercle ara hi poso l’altre, els esquitxos brillen amb el sol. Amb la punta del peu el faig girar, però no el deixo escapar. Tinc la closca calenta, potser se’m pelaran les orelles com l’any passat, me les remullo una mica per si de cas. Algú ve corrent des del darrera i es tira de cap, m’agradaria saber-me tirar de cap, veig com surt més enllà de mitja piscina. L’aigua s’omple d’onades i el flotador s’allunya, estiro la cama tant com puc, el frego amb els dits, no hi arribo i de cop em trobo dins l’aigua. És freda i m’enfonso. Moc de pressa els peus i les mans i puc treure la cara, el sol m’enlluerna i l’ànec em somriu. Intento bracejar amb força, sembla que nedi dret, em canso, els ulls em piquem, cada vegada que el toco marxa una mica més enllà. No m’havia ficat mai a la piscina gran, no em deixen, encara no en sé gaire només he fet mig curset, la mare em renyarà! M’empasso aigua i em ve tos, sembla que sigui al mig del mar. Que no em veu ningú? Vull que m’ajudin, però no ho vull, tinc ganes de cridar però no crido i no paro de nedar, molta, molta, molta estona. Quan em puc abraçar al flotador respiro fort amb la boca ben oberta, em fa mal el coll i el cor em va a cent. Picant de peus arribo a la vora. He travessat la piscina! Llavors veig la mare que m’aplaudeix amb cara d’esglai i el socorrista que m’aixeca el polze...”

Un dels meus roncs m’ha despertat amb un sobresalt. El partit de waterpolo s’ha acabat, em sembla que me l’he perdut quasi tot. Hi ha jugadors que salten d’alegria amb aquells casquets tan estranys que porten. El periodista n’entrevista un, han de cridar per fer-se sentir, “què es sent quan ets campió” li pregunta. Ell respon “la veritat és que...” No l’escolto. Jo ja ho sé.